

mellem Samlingerne, hvad der ikke er Skik og Brug, at Udvalgene gøre. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men kun støtte mig paa en Udtalelse, som faldt i det andet Ting for et Par Dage siden i den Anledning, da man netop rettede en Behøjeelse til mig, fordi jeg ikke havde fremsat Forslaget om Korsør Banegaard i det andet Ting. Af denne Udtalelse fremgik det, at man var kommen en Del videre i denne Sag, end den ærede Ordfører mente, og end den ærede Ordfører havde Grund til at mene. Ordføreren i det andet Ting udtalte sig saaledes: „Jeg ønsker kun at minde om, at vi med stor Omhu havde behandlet disse Forslag i Fjor. Den ærede Minister vil vistnok ogsaa erkende, at det ikke kan siges om os, som det er blevet sagt, at vi vare Skyld i, at der ikke kom noget ud af Sagens Behandling. Det forholder sig i Virkeligheden saaledes, at det Arbejde, Udvalget gjorde, førte til en lykkelig Ændring af den Plan, som den Gang var fremme, og saa vidt jeg har kunnet følge Sagen, kom navnlig Korsør-Sagen, grundet paa Landstingets Arbejde, frem i en Skikkelse, som var heldigere end den, hvori den forelaa i Fjor. Det er derfor jeg, som sagt, med en vis Længsel ser efter, hvorledes disse Sager komme frem, fordi vi i Fjor gjorde et vigtigt Skridt for at faa dem til at glide videre, og ligesom jeg har fremhævet dette for Korsørsagens Vedkommende, benytter jeg Lejligheden til at sige. . . Resten af denne Udtalelse hører ikke herunder. Deraf vil altsaa fremgaa Forklaringen af den Udtalelse, jeg fremkom med i Gaar, og jeg tør sige, at jeg tror ikke, at den Plan, som Regeringen har lagt til Grund for Forslaget om Korsør Banegaard, vil møde nogen Modstand i det andet Ting, navnlig efter at Ordføreren har udtalt sig paa den Maade, at Forandringen i Forslaget, som er foretagen i Overensstemmelse med, hvad Landstingsudvalget ønsker at faa realiseret, maa anses for glædelig.

Hvad den ærede Ordførers Udtalelser om Harmonien i det af Flertallet stillede Forslag angaar, kan jeg jo delvis henholde mig til, hvad jeg i den Retning allerede har udtalt. Jeg kan ikke se, at der er bragt nogen større Harmoni ind i det samlede Forslag, end der var i de enkelte Forslag, som vare fremsatte fra Regeringens Side. Jeg kan ikke se paa Viborg—Herning Banen som nogen egentlig Trafikbane, den forekommer mig nærmest at være en Opdyrkningsbane, som det vil koste en hel

Del Penge at holde gaaende, og den vil i alt Fald blive urentabel, men det vil for den Sags Skyld ogsaa Holstebro Banen blive, i alt Fald ere Statsbanerne af den Anskuelse, at ingen af de af den jydsk Jærnbanekommission foreslaaede Baner kunne tænkes at ville give noget Overskud. At Forslaget om denne Bane, som fremsættes uden noget Grundlag, uden noget Projekt, kun faar to Behandlinger, uagtet det er foreskrevet, at alle Lovforslag skulde underkastes tre Behandlinger, er et Faktum, som jeg tror, den ærede Ordfører ikke vil gøre noget Forsøg paa at bestride. Naar den ærede Ordfører udtalte, at det var en Særmening hos mig, at kun Holstebro—Vejle Banen kunde knyttes til de andre Baner, men at Viborg—Herning Banen ikke kunde knyttes sammen dermed, var det, som om der var noget spottende i den ærede Ordførers Udtalelser. Det er jo aldeles ikke mig, der har knyttet disse Baner sammen, det er det Udvalg, hvori den ærede Ordfører har siddet, som har gjort det. Det eneste, jeg i saa Henseende har udtalt, er, at hvis de Herrer absolut vilde knytte noget sammen, er det rimeligt, at de knytte det sammen, som er forlangt til Gengæld for at fremme Regeringens Lovforslag, men ikke at knytte noget dertil, som ikke var forlangt, eller som i alt Fald, efter at det er ønsket, ikke er blevet oplyst, og som vi derfor staa helt uforberedte over for. Naar den ærede Ordfører siger, at ved Behandlingen af Forslagene hver for sig, faar ikke enhver, hvad han ønsker sig, vil jeg dertil sige, at det gør han ganske vist ikke, men det er ogsaa for meget forlangt, naar man skal til at bygge Baner, at enhver Rigsdagsmand skal faa det, han ønsker. Nej, Meningen er jo dog, at *Landet* faar, hvad Rigsdagen ønsker, at Landet skal have. Det er derfor Rigsdagen sidder og ikke for at skaffe ærede Medlemmer og Vælgere Baner i større eller mindre Udstrækning. For Resten have vi i Dag hørt, at der er adskillige her, som ikke faa, hvad de ville have, saa den ærede Ordfører opnaar ikke ved Sammenkædningen at tilvejebringe Tilfredshed til alle Sider. Jeg tror, at det bliver saaledes, at de stærkeste faa, hvad de ville have, og det kan der jo ogsaa være nogen Grund til. Det gaar saaledes nu til Dags, at de stærkeste faa mest. Om det er det retfærdigste, bliver jo altid mere tvivlsomt.

Imidlertid er det mit Haab, at det trods de Vanskeligheder, der ere til Stede eller kunne komme til Stede, dog maa ende